

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2020, čj. 10 A 36/2020-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se u městského soudu domáhala, aby určil, že sdělení ze dne 14. 1. 2020, kterým ji žalovaný vyrozuměl o nezačínání přezkumného řízení, bylo nezákonným zásahem, eventuálně bylo nicotné. Žalobkyně původně požadovala, aby žalovaný přezkoumal rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který zamítl její odvolání proti usnesení, jímž Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí (stavební úřad) zastavil řízení o žádosti žalobkyně o obnovu řízení ve věci kolaudace rodinného domu v k. ú. N. V. u Fr. nad O..

[2] Městský soud upozornil, že žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v neprovedení přezkumu, byť se přezkum dle § 94 správního řádu zahajuje *ex officio* (z moci úřední). Z judikatury správních soudů plyne, že soukromá osoba nemá na zahájení řízení z moci úřední veřejné subjektivní právo. Tudíž již z tvrzení žalobkyně vyplývá, že namítaným postupem žalovaného nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Proto městský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti usnesení městského soudu kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Městský soud prý neměl žalobu odmítnout, aniž postavil najisto, že předmět žaloby (sdělení žalovaného až po uplynutí prekluzivní lhůty) není zásahem, tzn. nepostupoval jako městský soud v případě její jiné žaloby se stejným petitem (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2020, čj. 6 A 165/2019-28). Městský soud pochybil, pokud v její žalobě neidentifikoval připustitelné žalobní tvrzení dle § 82 s. ř. s.

[4] Žalovaný navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl. Stěžovatelka v replice neuvedla žádná nová tvrzení.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS již ve věcech stěžovatelky rozhodoval mnohokrát. Přestože, jak se zdá, stěžovatelku doposud nepřesvědčil o nesprávnosti jejích vývodů, nemá smysl, aby NSS znovu opakoval již mnohokrát vyslovené. Proto lze jen stručně zopakovat, že stěžovatelka nemá veřejné subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu. Přezkumné řízení je dozorčím nástrojem v rukou správních orgánů, uplatňovaným z moci úřední. Nezahájením přezkumného řízení se na právech stěžovatelky nic nemění (z rozsudků ve stěžovatelčiných věcech takto např. již rozsudek ze dne 20. 7. 2017, čj. 10 As 142/2017-36, bod 8, včetně dalších citací, a také rozsudek ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 212/2019-32; k tomu též usnesení ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. III. ÚS 3540/19, kde Ústavní soud potvrdil ústavnost těchto závěrů).

[7] V kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že se vlastně nedomáhala zahájení přezkumného řízení, ale jen určení, že „*sdělení žalovaného* [o nezahájení přezkumného řízení] *až po uplynutí prekluzivní lhůty*“ dle § 96 odst. 1 správního řádu bylo nezákonné. Je však evidentní, že stěžovatelka se za pomoci určovacího petitu zásahové žaloby snažila vlomit do přezkumného řízení či alespoň následně deklarovat nezákonnost postupu žalovaného, který z jejího podnětu přezkumné řízení nezahájil, a tak žalovaného za jeho jednání „sankcionovat“. Městský soud nevymezil předmět řízení o žalobě vadně, jak se domnívá stěžovatelka. Správně odmítl posuzovat jednotlivé definiční znaky nezákonného zásahu, jelikož v případech, kdy je již z povahy věci zjevné, že o nezákonný zásah jít nemůže, je možno žalobu bez dalšího odmítnout (srov. např. rozsudky v jiných věcech téže stěžovatelky ze dne 30. 5. 2019, čj. 7 As 44/2019-21, bod 12, či 10 As 212/2019, bod 6).

[8] Stěžovatelce nepomůže ani poukaz na shora cit. rozsudek městského soudu 6 A 165/2019 v jiné její věci. To, že jiný senát městského soudu posoudil její žalobu v jiné věci meritorně, jistě není samo o sobě důvodem pro zrušení nyní přezkoumávaného rozhodnutí městského soudu.

[9] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu